

De krummelingen

Bo Vickery

Cunamo

Copyright © 2022 Bo Vickery

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een fictieverhaal. Alle gelijkenissen met gebeurtenissen of personen berust alleen en louter op toeval.

ISBN: 9789083128245

Nummer wettelijk depot: D/2022/14150/02

Nur-code: 283

AVI-niveau: E5

Ontwerp coveromslag: Bo Vickery, www.bovickery.be

Illustraties: Leander de Goede, www.leanderdegoede.nl, [@Leanderdegoede](https://www.instagram.com/Leanderdegoede)

Overzichtskaart: Chaim Holtjer, Chaimholtjer.com, [@chaimscartography](https://www.instagram.com/chaimscartography)

INGANG

Woud

Droomhuisje

Arachna bos

Bos web

EINDE

Slagboom

Goudmijnen

IDA DE ELF

Elfen rotsen

Rode Beag

Beag

onzichtbare elfen

Der Zuchten

Inhoudstafel

	VI
1. De verdwenen sok	1
2. De ontdekking	7
Illustratie: ontdekking van de krummelin- gen	17
3. De krummelingenwereld	18
4. De profetie	25
5. De tovenaar	28
6. De reis begint	36
7. Het droomhuisje	45
8. Het fluisterbos	52
9. De splitsing	59
10. De groene man	65

Illustratie: gevangen in het woekerkruid	70
11. Het woekerkruid	71
12. De lokvogel	81
13. De gevangenis	87
Illustratie: De gevangenis en petieters	96
14. Het Petieterdorp	97
15. De ontsnapping	103
16. Het feest	111
17. Het Donkerbos	120
18. Het rotsblok en de doornstruiken	127
19. De boomnimfen	136
20. De knal	141
21. De vijfde brug	148
22. De elfenrotsen	155
23. De Nutons	162
Illustratie: de elfenrotsen	171
24. De afdaling	172
25. De arachnopus	182
26. De diamant	189
27. Het gevecht	198

28. De bevrijding	203
29. De vuurtoren	207
Dankwoord	212
Andere boeken van Bo Vickery	214

Voor Feniks, mijn kat en ghostwriter.

De verdwenen sok

‘**W**aar is je sok gebleven?’

Zijn mama roept vanuit het rommelkot, waar de wasmachine staat. Quinn zit in de keuken. De keuken is klein, want Quinn woont aan zee in een vuurtoren waar de plaats beperkt is. In een vuurtoren aan zee. De vuurtoren heeft rode en witte strepen op de muren. Je ziet hem al van ver staan, hij staat op het uiteinde van een grote rots. Bovenaan is een groot licht te zien. Elke avond leidt de vuurtoren de schepen veilig naar de haven die een beetje verder ligt. De vuurtoren staat er al tweehonderd jaar. Quinn zit in de keuken met zijn zus Felicity te ontbijten.

‘Quinn, je moet meer orde hebben. Waar is je tweede blauwe sok naartoe? Er zit maar één sok in de wasmachine.’ Zijn mama komt de keuken binnen

met in haar hand een blauwe sok omhooggestoken. Ze zwaait ermee alsof het een vlag is.

‘Ik weet het niet mama, ik dacht dat ik alle twee mijn sokken in de wasmachine had gedaan.’

‘Ik weet het niet, ik weet het niet. Je weet het nooit. Je moet je kamer beter opruimen en beide sokken in de wasmand doen. Na school ga je naar je kamer en zoek je die tweede sok. Ik ben het beu om altijd sokken bijeen te moeten zoeken. Bij je zus heb ik dat probleem nooit.’

Felicity lacht naar Quinn. Soms haatte hij zijn kleine zus. Ze is zo perfect. Quinn is er zeker van dat hij zijn sokken allebei in de wasmand had gedaan. Hij doet dat altijd. Kan hij er iets aan doen dat er sokken verdwenen? Monkelend neemt hij zijn boekentas. Hij neemt zijn boterhamdoos en steekt ze erin.

‘Je weet het, Quinn, na school wil ik die tweede sok zien.’

‘Ja, ja. Ik heb je wel gehoord.’

‘Kom Quinn, je moet je haasten of we missen onze trein naar school’, zegt zijn zus die natuurlijk al volledig klaar is. Felicity is de perfecte dochter: mooi blond lang haar, blauwe ogen, altijd netjes, altijd op tijd klaar, alles juist doen. En hij, hij is de sloddervos, een verstrooide professor, zoals zijn opa Cyriel hem soms noemt. Hij sjokt achter zijn zus richting het

station. Quinn luistert maar oppervlakkig naar wat Felicity vertelt, want hij wist het zeker, hij had beide sokken in de wasmand gedaan.

Quinn gooit zijn boekentas onder de kapstok op de grond. Wat een vervelende dag op school. Die van wiskunde kan alles toch zo moeilijk maken. Wat haat hij dat vak. Hij denkt soms dat lerares iets tegen hem heeft. Omdat hij in een vuurtoren woont of wegens zijn sproeten en ros haar? ‘De vuurtoren’ wordt hij door pestkoppen soms genoemd. Eigenlijk vindt hij dat een compliment want wie woont er in een vuurtoren en heeft dan ook nog ros haar? Er zijn weinig jongens die dat kunnen zeggen.

Gelukkig heeft hij vandaag ook biologie op school gekregen. Een les van meester Frans is altijd leuk om bij te wonen. Hij kan zo boeiend vertellen. Jammer dat niet alle leerkrachten zo hip zijn.

‘Quinn, ben jij dat?’

Shit, zijn mama is al thuis. Normaal werkt ze toch langer?

‘Ja, mama, waarom ben je nu al thuis?’

‘Ik had buiten het kantoor een afspraak die vroeger is afgelopen dan gedacht, dus ben ik maar naar huis gekomen, ik heb toch nog genoeg overuren staan.’

Zijn mama is redactrice van een krant. Meestal werkt ze nogal laat door en komt ze thuis rond de tijd dat Quinn het eten zelf al heeft opgewarmd in de microgolf. Hij is de oudste, dus is het zijn taak om het eten dat in de koelkast staat, op te warmen. Toen zijn vader hun gezin had verlaten, heeft zijn mama enkele afspraken met hem en Felicity gemaakt. Eén ervan is dus dat hij het eten 's avonds moet opwarmen.

‘Je bent toch niet vergeten wat we deze morgen afgesproken hadden?’ Verdorie, zijn mama ook met haar olifantengeheugen.

‘Naar je kamer en zorg dat je terugkeert met die verloren sok. Zolang je hem niet gevonden hebt, kom je niet naar beneden, verstaan? Ik ben het beu dat jij altijd maar sokken verliest.’

Oei, ze is wel in een heel slechte bui. Quinn kan het niet laten er iets over op te merken: ‘Je afspraak is dan niet zo goed verlopen, zeker?’

‘Naar boven, jij brutaal nest!’ Ja, hij heeft zijn mama nu echt kwaad gekregen. Ze wijst met een rood gezicht naar boven, haar haren zijn een beetje in de war, ze wrijft er driftig met haar hand door om ze opnieuw in hun plooi te leggen.

Quinn draait zich om, hij hangt zijn jas aan de kapstok en gaat langzaam de wenteltrap op. Hopelijk

vindt hij die verloren sok snel, want zijn buik scheurt bijna uiteen van de honger.

Onder zijn bed ligt ze niet. Ook niet tussen de lakens of onder zijn bureau. Waar kan die dekselse sok nu zijn? Zijn maag knort. Als zijn mama niet zo boos zou zijn, had hij al een poging gedaan om beneden een appel te gaan halen, maar hij kent haar: nu is ze in een stemming waarbij je beter doet wat ze zegt. Hij kijkt nog eens in zijn klerkast, misschien ondertussen wel voor de tiende keer. Waar is die sok nu? Hij zucht, hij vindt ze niet. Ze is hier niet. Hij weet het nu wel zeker. Hij heeft beide sokken in de wasmand gelegd. Hij legt zich neer op bed. Wat moet hij nu doen? Hij kan zijn mama wel vertellen dat hij die sok niet vindt, maar de kans bestaat dat hij een uitbrander zal krijgen. Niet enkel dat, hij zal wellicht wel één of andere straf krijgen omdat hij zo slordig is. Zijn mama is na het vertrek van zijn vader alleen maar strenger geworden. Hij staat op en trekt de lades van zijn bureau open. Ligt er hier niets dat hij kan eten? Ha, een reep chocolade en een half opgegeten koek. Daar zal hij het voorlopig mee moeten doen.

‘Waarom vind ik die sok maar niet!’ Hij roept het luid want hij is kwaad. Kwaad op zichzelf. Zijn gezicht is even rood als zijn haar. Kwaad zijn lost echter niets op. De sok blijft verdwenen.

Nadat hij zijn kostbaar gevonden voedsel heeft opgegeten, gaat hij terug op het bed liggen. Hij weet niet waarom, maar hij voelt plots een traan in zijn linkerooghoek opwellen. Waarom moet hij nu wenen? Vanwaar komt dat verdrietig gevoel? Hij weet niet waarom hij zo emotioneel wordt.

Om een verloren sok?

De ontdekking

Hoelang hij daar nog ligt, weet hij niet, maar plots heeft hij het gevoel dat hij niet alleen is in de kamer. Hij richt zich op en kijkt om zich heen. Dat kan toch niet, hij ziet niets. Hij is alleen, wie is er anders in zijn kamer?

Plots meent hij dat hij iets ziet bewegen achter de linkerpoot van zijn bureautafel. Neen, hij begint nu echt zaken te zien die er niet zijn van de honger. Maar jawel, er is daar iets.

Hij wrijft eens in zijn ogen. Is hij nu echt aan het hallucineren? Ja, er beweegt iets onder zijn bureau.

Met een tigersprong komt hij uit zijn bed, belandt plat op zijn buik en reikt met beide handen achter de linkerpoot van zijn bureau. Hij heeft iets vast.

Voorzichtig haalt hij zijn handen vanachter de tafelpoot. Er zit iets in zijn handen, het wriemelt. Hij

doet langzaam zijn handen open ... Wat hij toen ziet, laat hij van het schrikken meteen weer los.

‘Auw, waarom laat je ons vallen?’

Quinn kijkt verbaasd naar de grond. Daar liggen ze. Hij heeft het dan toch goed gezien.

Twee mini-mensjes. Of neen, het zijn geen mensjes. Het zijn ..., hoe kan hij het omschrijven?

‘Wie, wie, wie zijn jullie?’

‘Goeienavond, wij zijn Smil Krum en Vnok Krum, twee Krummelingen. Of in de mensentaal Slim en Vonk.’

‘Krummelingen, wat zijn Krummelingen?’

‘Wij zijn familie van de trollen en wonen in bij een huis. In de meeste huizen vind je overigens Krummelingen. Tenminste als er geen geesten wonen. We beschermen de bewoners van een huis tegen de Rosselingen.’

Quinn kijkt aandachtig naar de twee wezentjes. Hij buigt zich nu dieper dan dat hij ooit heeft gedaan in de turnles.

Ze zien er komisch uit: groene, rechtopstaande haren waaruit één soort voelspriet als een antenne tevoorschijn komt, een wipneus in een lichtgroen gezicht met oranje strepen, spitse oren, handen met vier vingers zonder duim, maar vooral klein. Ze zijn heel klein. De handen zijn buitensporig groot, net

als hun voeten in vergelijking met de rest van hun lichaam. De Krummelingen hebben kleurige kleren aan, maar geen schoenen. Het lijken wel kleurige stipjes, kleine regenboogjes op de vloer.

‘Krummelingen, daar heb ik nog nooit iets van gehoord.’ Hij gelooft nog altijd zijn ogen niet.

‘Ja, dat komt omdat wij normaal enkel als het donker is uit onze schuilplaats komen en ons in huis begeven.’

‘Waarom zijn jullie nu dan tevoorschijn gekomen?’

‘Omdat het onze schuld is dat jij nu honger hebt en hier op je kamer opgesloten zit.’

‘Jullie schuld?’

‘Ja, die sok die verloren is. Dat is door ons. Wij gebruiken altijd sokken om onze kleren, lakens of gordijnen te maken. Daarom dat er sokken verdwijnen uit een wasmachine. We halen ze uit de wasmand want ze ruiken zo lekker naar mensen.’

‘Bah, sokken ruiken toch vies?’

‘Nee, ze ruiken heerlijk, we houden van die geur, mensenzweet is heerlijk, daarom mogen ze nog niet gewassen zijn als we ze stelen. Ja, en als ze dan naar echte zweetvoeten ruiken, verrukkelijk’, kirt Vonk.

‘Nu ja, diefstal is het niet echt, hoor Vonk’, corrigeert Slim. Het kleine mannetje heet dus Slim en het kleine vrouwtje Vonk, dat heeft Quinn nu al begrepen.

‘Waarom is het geen diefstal? Ik vind dat toch diefstal hoor’, protesteert Quinn.

‘Het is geen diefstal omdat we jullie beschermen tegen de Rosselingen’, zegt Slim zelfverzekerd.

‘Dus noem het een betaling voor geleverde diensten’.

‘Maar waarom moeten jullie ons beschermen tegen de Rosselingen?’

‘Omdat zij de dromen stelen van mensen. Wij verhinderen dat’, zegt Slim trots.

‘Normaal toch, alleen lukt het de laatste tijd niet meer’, zegt Vonk bedremmeld, terwijl ze zachtjes aan haar blauwe jas pulkt.

‘Waarom niet?’, vraagt Quinn want hij is nu toch wel heel nieuwsgierig geworden naar die kleine wezentjes die blijkbaar in hun huis wonen.

‘Omdat onze houten tovertwijg niet meer voldoende kracht heeft om de Rosselingen tegen te houden. Zie je, de Rosselingen komen altijd ’s nachts de slaapkamers binnen vliegen op hun vliegende eenhoorns om de dromen die de mensen hebben tijdens hun slaap te doorprikken. We zorgen ervoor dat we zodra het alarmsignaal gaat, altijd op wacht staan op het hoofdkussen van de slapende mensen om met onze tovertwijg hun dromenprikker te verbrijzelen. Maar nu werken onze tovertwijgen niet meer. Ze

hebben geen kracht genoeg meer om de dromenprikkers te vernietigen.’ Slim haalt een kromme twijg vanonder zijn roze mantel vandaan. Het lijkt gewoon een dood stuk hout.

‘Zie je, hij doet niet meer.’

De roze mantel herkent Quinn, dat is ooit een sok van zijn mama geweest. Zie je wel dat ze zelf ook sokken verloor. ‘Hoe komt dat?’

‘We denken dat de Rosselingen een middel gevonden hebben waardoor onze tovertwijgen hun kracht verloren zijn.’

‘Maar er is een oplossing’, roept Vonk triomfantelijk.

‘En dat ben jij!’

‘Vonk, we hadden afgesproken dat we het de jongen voorzichtig gingen vertellen. Altijd zo ongeduldig!’ Slim zat verveeld met de uitspraak van Vonk.

Quinn knippert verwaasd met zijn ogen. Hoe kan hij een oplossing zijn voor deze kleine wezentjes die zijn dromen beschermen?

Het blijft enkele minuten stil. Vonk en Slim kijken Quinn verwachtingsvol aan. Quinn weet niet goed wat hij hiervan moet denken.

Hoe zou hij de oplossing kunnen zijn voor het probleem van de Krummelingen? Een gil doet hem wakker schrikken uit zijn gedachten.

Vonk gilt het uit: 'Licht, Slim, we moeten snel terug!' Quinn ziet Vonk wijzen naar een zonnestraal die bijna zijn bureau bereikt heeft.

'Quinn, sorry, maar je moet snel beslissen of je ons wilt helpen. Wij kunnen niet zo goed tegen het licht, weet je. Daarom dat wij in de mensenwereld altijd 's nachts op pad gaan. Alleen vandaag maakten we een uitzondering omdat de zaak zo dringend is. Het is nogal donker onder je bureau. We kunnen kort tegen licht als het niet op ons schijnt, maar nu heb je ons toch al een kwartier in het licht. De zon verandert van richting waardoor ze rechtstreeks op ons zal schijnen. We kunnen hier niet blijven door het zonlicht. Onze zonnetijd voor vandaag zit er bijna op, we hebben maar maar 22 minuten zonlicht op onze lichtteller of we sterven aan lichtvergiftiging.'

Slim kijkt Quinn smekend aan.

'Kom, Slim, we zijn weg, het wordt toch niets met die jongen. We hebben ons vergist.' Vonk trekt aan de mouw van Slim.

Slim kijkt Quinn aan met zo'n zielige blik dat Quinn zijn hart wegsmelt. Als deze Krummelingen hem helpen om te dromen, dan kan hij ze toch ook helpen?

‘Nee, wacht, nog niet weggaan. Ik wil jullie wel helpen. Maar het klinkt allemaal zo raar. Het stelen van dromen? Kan dat wel?’

Slim schraapt zijn keel en begint plechtig te spreken. ‘Het klinkt raar, maar het is nu eenmaal zo dat we jullie altijd beschermen tegen de Rosselingen. Jullie dromen zijn veilig. Maar dat is nu niet meer het geval. Ik kan het je misschien duidelijk maken met een voorbeeld. Denk eens aan je moeder. Hoe lang is het geleden dat je haar nog hebt zien lachen?’

Quinn moest Slim gelijk geven. Hij kan zich niet meer herinneren sinds wanneer zijn moeder nog gelachen had. Of echt gelukkig is geweest. ‘Dat is lang geleden.’

‘Juist, sinds de Rosselingen ons belemmeren om jullie dromen veilig te stellen. Voordien had je moeder nog dromen. Net zoals je vader overigens. Het is zijn droom om in het buitenland te wonen. Die droom is werkelijkheid geworden. Dankzij ons.’

‘Dan zijn jullie schuldig aan de scheiding van mijn ouders!’ Quinn is kwaad. Hoe durfden deze kleine wezens hem om hulp te vragen terwijl zij juist de schuldige zijn van de scheiding van zijn ouders?

‘Nee, je begrijpt het verkeerd! We beschermen de dromen van de mensen. Maar wat er gedroomd wordt, daar zijn we niet verantwoordelijk voor. Dat

komt van dieper, dromen komen uit je ziel. Het is ook door de droom van je moeder dat je ouders gescheiden zijn.'

'De droom van mijn moeder?'

Vonk mengt zich nu in het gesprek: 'Ja, ze droomt van een eigen koffiebar, maar dat zou je vader nooit goedvinden. Dus voelde ze zich niet meer zo goed bij hem, want onbewust wist je mama dat ze bij je vader haar droom nooit zou realiseren. Ze kregen ruzie over onbenullige dingen en toen passeerde zijn droom zodat de scheiding onvermijdelijk was. Mensen herinneren zich niet altijd de inhoud van hun dromen. Maar ze dromen wel allemaal iets. Ze willen allemaal iets doen of iets worden dat ze nu niet zijn. Ook dat zijn dromen die wij beschermen. 's Nachts dromen jullie over wat jullie willen.'

Quinn is verbluft. Zijn moeder een koffiebar, daar heeft ze nog nooit iets over gezegd? De Krummelingen maken hem wellicht iets wijs.

'Weet je Quinn, mensen hebben dromen maar vertellen er niet altijd iets over want ze herinneren ze niet meer. Omdat hun droom verborgen zit onder een dikke laag realiteitsstof. Bedekt en weggestopt door het dagelijkse leven dat zwaar stof doet neerdalen op je dromen. Mensen zonder dromen verdorren, terwijl de mensen met dromen

leven en stralen. Eens mensen denken dat ze hun droom niet kunnen realiseren, verliezen ze een deel levenslust. Ze raken vastgeroest, onder stof bedolven. De droom van je moeder hebben we niet kunnen redden. De Rosselingen hebben hem doorprikt toen ze er 's nachts over droomde. Anders had ze ondertussen misschien haar eigen koffiebar. Denk eens goed na. Je moeder is verdrietig door het verlies van haar droom. Zelfs al beseft ze dat niet. Je wilt toch niet dat dit ook anderen overkomt? Of dat jij geen droom meer kan hebben zoals je moeder?' Vonk trekt een vastberaden gezicht nadat ze deze woorden heeft uitgesproken.

Ze draait zich om en zegt: 'Kom Slim, we laten hem alleen. Hij moet het zelf maar weten.' Quinn ziet Vonk en Slim langzaam weg gaan. Slim kijkt nog eventjes om.

'Wacht!' Waarom hij roept, weet Quinn niet.

'Ja, Quinn, wil je ons iets zeggen?' Slim is terug.

'Ik zal jullie helpen, maar je moet me zeggen wat ik moet doen. Ik wil eerst weten wat er verwacht wordt. Wat als ik jullie helemaal niet kan helpen?'

'Kom', zegt Slim terwijl hij zijn piepkleine handje uitsteekt.

Quinn twijfelt eventjes, strekt zijn hand en neemt voorzichtig met twee vingers het kleine handje vast.

Waar zouden de Krummelingen hem naartoe brengen?

